

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2007. gada 28. aprīlī

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA

Lai arī pavasara sakopšanas talkas pilsētā rit pilnā sparā un nupat izsludināts konkurss arī par saņemtāko sētu (nolikums pieejams nākamajā avīzē lataspuse), dažs tomēr šo informāciju *laiž gar ausīm* un, šķiet, kategoriski atsakās pienēm, ka ar savu neizdarību pārvērš skaisto mazpilsētu par īstu cūku kūti vai sūnu ciemu, kā nu pašam labpatī.

Pilsētas dome ir nosūtījusi vismaz piecus brīdinājumus dažādām personām, kam Mazsalacas pilsētas teritorijā pieder nesakopts privātpāsums. Skumji, ka gandrīz visi minētie īpašumi atrodas pilsētas centrā, tādējādi radot par Mazsalacu pašu slīktāko iespaidu.

Vai tiešām gaidām laimes lāci, kurš atnāks, iešod lāpstu un parādis, kur uzmēžams? Nekā nebija, mīlie tautieši. Neviens nenāks un ar pirkstu nebakstī. Atsūtīs brīdinājumu un uzliks sodu.

Problēmas sakne tomēr slēpjās tajā apstāklī, ka liela daļa brīdināto dzīvo Rīgā vai Valmierā un par sev piederošā īpašuma sakopšanu galvu ne-lauza.

19. maijā ar plašu kultūras, sporta un izklaides programmu Mazsalacā atklās tūrisma sezonu, kad, kā jau ierasts, aplūkot mazpilsētu un Skanākalna dabas parku ierafīses ne viens vien tūristu simts. Jāteic, paldies Dievam, ka lielākā daļa pus-sagrūvuso māju ar izsistajiem stikliem, salauztajiem vārtiņiem un sašķiebtiem ūkiņiem neatrodas uz Parka ielas, kas ved uz Skanākalna dabas parku, kas parasti ir tūristu galamērķis Mazsalacā.

Vārdos nav aprakstāms, kādu *bardaku* sevī slēpj ūkiņiels. Tāpēc kolorītākās bildes aplūkojamas fotoslejā «Mazsalacieša» otrajā lapaspuse.

Brižiem nolaižas rokas, ka šiem cilvēkiem un viņu īpašumtiesibām, lai arī pats īpašums nolaists zem katras kritikas, neko nevararam padarīt. Princīpi priesiest šo īpašumu sakātot ir bezcerīgi.

Un tomēr savu pirkstu pielikt, lai Mazsalaca klūtu skaistāka, var ikviens pilsētnieks — sakop-jot piemājas dārziņu, stādot puķes, ar augiem izrotājot daudzdzīvokļu māju lodžijas un vienkarši cilvēcīgi savācot aiz sevis to, kas paliek pāri pēc atpūtas dabā.

Lai ikvienam — gan laivotājam, gan velotūris-tam, gan pašiem pilsētniekiem — būtu patīkami uzlukot Mazsalacu kā sakoptu, pievilcīgu un inte-resantu!

MAIRA ZAKE

Skanākalna dabas parks šogad izveidojis jaunes suvenīrus, ko tūristi var pamet līdzī gan par jauku piemīnu no Skanākalna, gan tīri praktiskai lietošanai. Līdztekus košājām kartīnām, bukletiem un grāmatām šogad izgatavoti arī atslēgu piekariņi, kruizīte ar Skanākalna attēlu, dažādu krāsu sporta somas un T-krekli. Lietainās dienās tūris-tam noderēs lietussargs ar parka simboliku.

Mazsalacas muzeja direktore Vija Rozenberga teic, ka šīs lietas patiks arī tiem, kuri suvenīrus nekad neiegādājas, jo tiem nav praktiska pielieto-juma, un priečājas, ka nu parku varēs apmeklēt arī tajās dienās, kad saule pa zemes virsu vis ne-staigā.

Mazsalacas mūzikas un mākslas skolai — 15

Skolas direktore Mirdza Sviķe (no labās) un mācību daļas vadītāja mākslā Biruta Jansone.

Lai arī darbojās katrs savā ēkā, jubileju svinam kopā, saka skolas direktore Mirdza Sviķe un mācību daļas vadītāja mākslā Biruta Jansone.

Mazsalacas mūzikas un mākslas skolai šogad 15 gadu jubileja. Svinības gan paredzētas mazliet vēlāk, kad skola būs iekārtotas savās jaunajās telpās Pasta ielā. Šobrīd notiek konkurss, lai izvēlētos uzņēmumu, kurš skolas jaunajās telpās veiks remontu.

Izglītības programmas «Vizuāli plastiskā māk-sla» mācību daļas vadītāja Biruta Jansone stāsta: mākslas programmā šobrīd bērni apgūst sešus priekšmetus — zīmēšanu, gleznošanu, kompozī-ciju, dabas materiālus, veidošanu un mākslas va-lodas pamatus.

— Principā bērnam mākslas skola būtu jāap-meklē no 10 vai 11 gadu vecuma, tomēr, tā kā Mazsalacā nav daudz bērnu, kas apmeklētu mākslas skolu, uzņemam audzēkņus jau no sešu ga-du vecuma.

Agrāk skolā notikusi mazo bērnu sagatavoša-na mācībām, tomēr jau trīs gadus šāda lieta Mazsalacas mākslas skola vairs nenotiek. Mācību ga-dā sākumā skolu apmeklēja 50 audzēkņi. Par ie-meslu šādai situācijai B. Jansone min faktu, ka jauni cilvēki, aizejot studēt pēc mācībām Mazsa-lacas vidusskolā, vairs neatgriežas dzimtajā pu-sē, savukārt daudzi vietējie dodas strādāt uz ār-zemēm. Līdz ar to katrai gadu Mazsalacā un tuvē-jos pagastos dzimst aizvien mazāk bērnu un vien-kārši nav kas apmeklē ne mākslas, ne mūzikas skolu. Lai iesaistītu mācībās pēc iespējas vairāk audzēkņu, mākslas skola ir atvērusi arī filiāli Ra-

matas pagastā, tomēr nejūtot atsaucību ne no bērniem, ne vecākiem, šī filiāle nākošajā mācību gadā laikam tiks slēgta.

Pēc mākslas skolas absolvēšanas ir dažādas iespējas tālākizglītībai mākslas jomā — Valmieras mākslas vidusskola un dažādas līdzīgas skolas visā Latvijā, tomēr B. Jansone stāsta, ka tur-pināt mācības šajā nozarē izvēlas vien nedaudz skolēnu.

Māksliniece uzskata, ka iespēja izpaušties ra-doši būtu jādod katram bērnam, nopērkot viņam kaut tikai papīru un krāsiņas. Tad arī var ļoti agri pamanīt bērna talantu, lai vēlāk viņš varētu apmeklēt mākslas skolu un, iespējams, izvēlēties ar mākslu saistītu profesiju.

Mākslas skolas audzēkņu darbu izstādes re-gulāri notiek Skanākalnes pagasta mājā, ļoti bieži tās ir skatāmas arī Mazsalacas kultūras centrā un šobrīd ekspozīcija ir Mazsalacas tūrisma informā-cijas centrā. Vismaz reizi gadā izstāde notiek arī Sēļu muižā, palaikam arī Valmieras muzejā un Cēsu izstāžu namā.

Izglītības programmā «Instrumentālā mūzika» šobrīd mācās 74 skolēni gan no Mazsalacas, Skanākalnes, gan Ramatas, arī Matišiem, Vilpulkas, Braslavas. Mūzikas skolas direktore Mirdza Sviķe stāsta, ka pārstāvēti ir visi apkārtējie pa-gasti.

— Skolā iespējams mācīties klavieru, pūšamo instrumentu, akordeona un vijoles nodalā. Šogad atvērām arī vokālo nodalā — bērni apgūst gan klasisko, gan moderno repertuāru, mācās uz-stāties publikas priekšā. Par skolas veterāniem

var uzskatīt Māru Madarāju, kura māca klavier-speli, Jāni Lielbārdi, kurš māca pūšamo instrumen-tu spēli. Vokālajā nodajā strādā skolotāja Aeliita Ozoliņa no Valmieras. Lai maksimāli attīstītu bērnām muzikālo dzirdi un mīlestību uz mūziku, jau no pašas bērnības viņam ir jādzied — sāku-mā vecāki dzied bērnām, vēlāk bērns dzied pats. Daudz šajā jomā var dot arī muzikālā izglītība bēr-nudārza, kur veiksmīgi ar bērniem strādā Baiba Bīviņa. Mums ar bērnudārzu ir ļoti laba sadarbība — mūzikas skolas audzēkņi tur uzstājas ar koncertiem un iepazīstina bērnus ar instrumentiem. Līdz ar to mūzikas skolas bērni gūst pieredzi kon-certdarbībā. Pirmsskolas izglītības iestāžu au-dzēkņiem parasti ļoti patīk mūsu koncerti. Lai iz-rādītu savu sajūsmu, dažs pat nostājas uz galvas. Īpaši patīkami ir, kad bērns, kurš pats vēl tikko bijis bērnudārznieks, jau nākamajā gadā pēc tā ab-solvēšanas uzstājas citu mazuļu priekšā kā mūzi-kas skolas audzēknis.

Ļoti lepojamies ar saviem absolventiem — šeit skolā strādā Inguna Podziņa, bērnudārza strādā Baiba Bīviņa, kura gan savā laikā beidza Mazsalacas filiāli Rūjienā, Inga Meijere spēlē saksofonu kvartētā N[ex]t, Dāvis Jurka tagad mācās J. Mediņa mūzikas vidusskolā un spēlē saksofonu Jelgavas bigbendā.

Uz mūzikas un mākslas skolas salidojumu aicināsim rudens pusē jaunajās telpās, bet audzēk-ņu sniegumu gada noslēguma koncertā mazsalac-iesi un pilsētas viesi varēs baudīt jau 19. maijā Mazsalacas tūrisma sezonas atklāšanas svētkos.

Kultūras pasākumi maijā

No 30. aprīļa Mazsalacas kultūras centrā būs skatāma Ramatas, Sēļu un Mazsalacas pirms-skolas izglītības iestāžu audzēkņu darbu izstāde. Piedalās arī Mazsalacas vidusskolas pirmsskolas grupa «Sprīdītis».

2007. gada 2. maijā plkst. 19.00 Mazsalacas kultūras centrā svinīgs sarīkojums — koncerts, veltīts Latvijas Republikas Neatkarības deklarāci-

jas pasludināšanas dienai un Eiropas Savienības 50. gadskārtai. Sarīkojuma laikā tikšanās ar īpa-šu uzdevumu ministru sabiedrības integrācijas lietās Oskaru Kastēnu un akadēmiskā kora «Lat-vija» koncerts.

8. maijā plkst. 18.00 Mazsalacas kultūras centrā «Liliputu cirks».

10. maijā plkst. 14.00 Mazsalacas vidusskolas pašdarbības kolektīvi ielūdz uz Mātes dienai veltītu koncertu Mazsalacas kultūras centrā.

* * *

12. maijā deju kolektīvs «Spārīte» ielūdz biju-šos dejotājus, visus mazsalaciešus un pilsētas viesus uz 10 gadu jubilejas svinībām ar visu pa-audžu sadancošanos.

«SAKOPTĀKĀ SĒTA 2007»

Lai veicinātu Mazsalacas pilsētas un lauku teritorijas iedzīvotāju dzīvesvietu sakopšanu un labiekārtošanu un uzlabotu pilsētas vizuālo izskatu, Mazsalacas pilsētas dome jau tradicionāli rīko konkursu par sakoptāko sētu.

Konkursa norises laiks ir no 2007. gada 23. jūlija līdz 5. augustam. Sakoptākos uzņēmumus, iestādes, ražotnes, kā arī daudzdzīvokļu, individuālās un lauku mājas vērtēs Mazsalacas pilsētas domes izveidota un apstiprināta komisija 4 cilvēku sastāvā — izglītības, kultūras un sporta komitejas loceklī Zaiga Ivana, Mareks Bērziņš, Andris Lauznis, Guntis Grantiņš un dailīdzīniece Zenta Skrastiņa.

Vērtēšana notiek, vizuāli aplūkojot visus objektus pa daībnieku grupām pēc komisijas ieskatiem vai arī pēc individuāliem pieteikuviem. Lauku sētām un zemnieku saimniecībām pieteikumi jāsūta līdz 2007. gada 23. jūlijam Mazsalacas pilsētas domei ar norādi — Konkursam «Sakoptākā sēta 2007». Izvēlētajiem vai pieteiktajiem konkursa daībniekiem ir tiesības atteikties no piedāvānās konkursā, par to paziņojot vērtēšanas komisijai vai Mazsalacas pilsētas domei.

Par katru vērtēšanas kritēriju var saņemt 0 – 10 punktus, kopvērtējumā summējot punktus. Papildus punktus — kopumā līdz 10 punktiem var iegūt par netradicionālu kultūru audzēšanu, akmensdāru, strūklaku, dīķu izveidošanu, prezentācijas vēstuli u.tml.

Katrai ēku grupai ir savi vērtēšanas kritēriji:

1. Mazsalacas pilsētā un lauku teritorijā darbojošās iestādes, uzņēmumi un ražotnes
 - * vizuāla informācija (izkārtne 3 punkti, reklāma 2 punkti, karoga vieta 3 punkti),
 - * pievedceļu sakoptība 5 punkti,
 - * pieguļošās teritorijas sakoptība 10 punkti,
 - * atkritumu novietošana (degošie 2 punkti, trūdošie 2 punkti, noglabājamie 2 punkti),
 - * kurināmā glabāšana (laukums vai novietne 5 punkti).
2. Daudzdzīvokļu mājas
 - * adreses zīme 2 punkti, karoga vieta 2 punkti, pasta kaste 2 punkti,

punkti,

* pagalma sakartotība 5 punkti, puķu un stādījumu tīriņa 5 punkti,

* kāpņu telpas tīriņa 10 punkti,

* atkritumu novietošana 10 punkti,

* kurināmā laukums (vai novietne) 5 punkti.

3. Lauku sētas

* adreses zīme 2 punkti, karoga vieta 2 punkti, pasta kaste 2 punkti,

* piebraucamais ceļš 5 punkti un ceļmalu sakoptība 5 punkti,

* pagalma un pieguļošās teritorijas sakoptība (aka un takas vieta) 10 punkti,

* vizuālais ēku stāvoklis 5 punkti,

* stādījumu (puķu dobju) vizuālais izskats un tīriņa 10 punkti,

* atkritumu novietošana (degošie 2 punkti, trūdošie 2 punkti, noglabājamie 2 punkti).

4. Individuālās mājas

* adreses zīme 2 punkti, karoga vieta 2 punkti, pasta kaste 2 punkti,

* piebraucamais ceļš 2 punkti un ceļmalu sakoptība 5 punkti,

* pagalma un pieguļošās teritorijas sakoptība 10 punkti,

* vizuālais ēku stāvoklis 5 punkti,

* stādījumu (puķu dobju) vizuālais izskats un tīriņa 10 punkti,

* atkritumu novietošana (degošie 2 punkti, trūdošie 2 punkti, noglabājamie 2 punkti).

Ar piemījas balvu tiks apbalvots 1. vietas ieguvējs katrā grupā. 2. un 3. vietu ieguvējiem tiks pasniegtas atzinības veltes.

Konkursa daībniekiem, lai iegūtu 1. vietu, jāsaņem ne mazāk kā 80% punktu no maksimāli iespējamiem savā grupā. Attiecīgi, lai iegūtu 2. vietu, jāiegūst ne mazāk kā 70% un, lai iegūtu 3. vietu, — ne mazāk kā 60% punktu no maksimāli iespējamiem savā grupā.

Komisija pēc saviem ieskatiem ne vairāk kā 5 daībniekiem var piešķirt veicināšanas balvas.

Konkursa noslēgums paredzēts 2007. gada 18. novembrī valsts svētku pasākumā Mazsalacas kultūras centrā.

Mazsalacas domes sēdē

Kārtējā domes sēdē 11. aprīlī piedalījās 8 deputāti — domes priekšsēdētājs Ojārs Beķeris, Zaiga Ivana, Valdis Kamppuss, Mareks Bērziņš, Andris Lauznis, Guntis Grantiņš, Jānis Vidovskis un Vijaņa Bušs.

Darba kārtībā bija 22 jautājumi. Svarīgākos lēmumus publicējam «Mazsalacieti».

* Par pilsētas un bērnu bibliotēkas apvienošanu, piedaloties apvienotās bibliotēkas vadītajai Zanei Bergai, deputāti nolēma mainīt Mazsalacas publiskās bibliotēkas nosaukumu. Bibliotēku apvienošana notiks šā gada 2. maijā, izveidojot jaunu Mazsalacas pilsētas domes iestādi — Mazsalacas pilsētas bibliotēku ar pieaugušo un bērnu nodalījumu. Bibliotēkas juridiskā adrese ir Rīgas iela 14, Mazsalacā. Bibliotēkas vadītājai līdz 5. maijam jāsagatavo nepieciešamā dokumentācija iesniegšanai Valsts ienēmumu dienestā, lai reģistrētu iestādi kā nodokļu maksātāju struktūrvienību.

* Deputāti arī nolēm veikt grozījumus Mazsalacas domes 2007. gada budžetā, papildinot specificku budžetu, sakarā ar līdzekļu iedalīšanu no Valmieras rajona autoceļu fonda Pērnavas un Pasta ielu renovācijai. Tuvākajā laikā tiks rīkots konkurss, lai noskaidrotu remontdarbu veicēju.

* Ieguldīt Mazsalacas domes finanšu līdzekļus, tiks lūgta atlauja Mazsalacas pilsētas domei kļūt par Skaņkalnes pagasta SIA «Banga» līdzīpašnieku.

* Amatā apstiprināts Mazsalacas pilsētas domes jurists un tūrisma un informācijas centra vadītāja vietas izpildītāja. Abiem 0,5

amata vietas.

* Deputāti nolēm, ka no sadzīves tradīciju budžeta piešķirs 150 latus tūrisma avīzes «Apkārt Burtnieku ezeram» izdošanai.

* Apstiprināti grozījumi Mazsalacas pilsētas domes nolikuma saistošajos noteikumos. 110. punkts papildināts ar apakšpunktu, piešķirot sociālās palīdzības dienestam tiesības izdot normatīvos aktus par pašvaldības sociālajiem pabalstiem. Grozīti arī 3 citi nolikuma punkti un papildināts sociālās palīdzības dienesta nolikums par kārtību, kādā tiek izvērtēti pieteikumi sociālā pabalsta saņemšanai, kā arī lēmuma pieņemšanas un atbildes sniegšanas kārtība.

* Noteiktas cenas Mazsalacas novada muzejā un Skaņkalna dabas parka caurlaižu namiņā tirgojamiem suvenīriem.

* Izskatot domes priekšsēdētāja iesniegumu par degvielas patēriņu automašīnai Mazda MPV5, deputāti apstiprina benzīna limitu pašvaldības automašīnai — 8,5 litri uz 100 km un nolēm, ka benzīna limits domes priekšsēdētāja vajadzībām būs 250 litri mēnesī.

* Domes sēdes noslēgumā deputāti nolēm veidot Mazsalacas novadu, apvienojoties Ramatas, Skaņkalnes un Sēļu pagastiem un Mazsalacas pilsētai. Par šo tēmu turpināsies konzultācijas ar pagastu vadītājiem.

* Atbildot uz saņemto iesniegumu no muzeja direktorei Vija Rozenbergas par ūdensvada avāriju muzejā, kuras dēļ bez ūdens palika Rīgas ielas iestādes un dzīvojamie nami, dome nolēm apmaksāt remontu no labiekārtošanas līdzekļiem. Remonts ir pabeigts, ūdens padeve atjaunota.

Dejotājiem pirmā pakāpe

Ar labiem panākumiem Valmieras rajona deju kolektīvu skatējā arī Mazsalacas dejotāji. Visaugsāko novērtējumu savā vecuma grupā ieguva Mazsalacas vidusskolas 3. — 4. klašu skolēnu deju kolektīvs «Kipari», kuri izrādījās labākie deviņu kolektīvu konkurencē.

5. kolektīvu konkurencē 1. pakāpes diploms tika arī šī gada jubilāriem — 7. — 9. klašu deju kolektīvam «Spārīte», kuri otrdien, 24. aprīlī, Valmieras pagasta kultūras namā dejoja «Es uzķepu kalniņā» un «Abi labi».

Maijā visi Mazsalacas dejotāji piedalījies «Spārītes» 10 gadu jubilejas svētbās, bet vēl pirms tam 3. un 4. maijā gan «Spārīte», gan «Kipari» priecēs valmieriešus un pilsētas viesus ar uzstāšanos Gaujas svētkos.

Maijā kolektīvi piedalījies arī Mātes dienai veltītajos koncertos, bet mēneša beigās dosies uz Ventspili, kur ir uzaicināti dejot Ventspils pilsētas svētkos.

Aprīlis — bērnu literatūras mēnesis

Grāmatu nams «Valters un Rapas» turpmāk iecerējis katru gada aprīli izsludināt par Bērnu literatūras mēnesi. Atbalstot šo iniciatīvu, dažādi pasākumi notiek visās Latvijas bibliotēkās.

Mazsalacas pilsētas bērnu bibliotēka aicina visu paaudžu grāmatu draugus apskatīt izstādi «Manā grāmatiņa». Vecvecāki varēs priečāties par savu bērnu un maz-

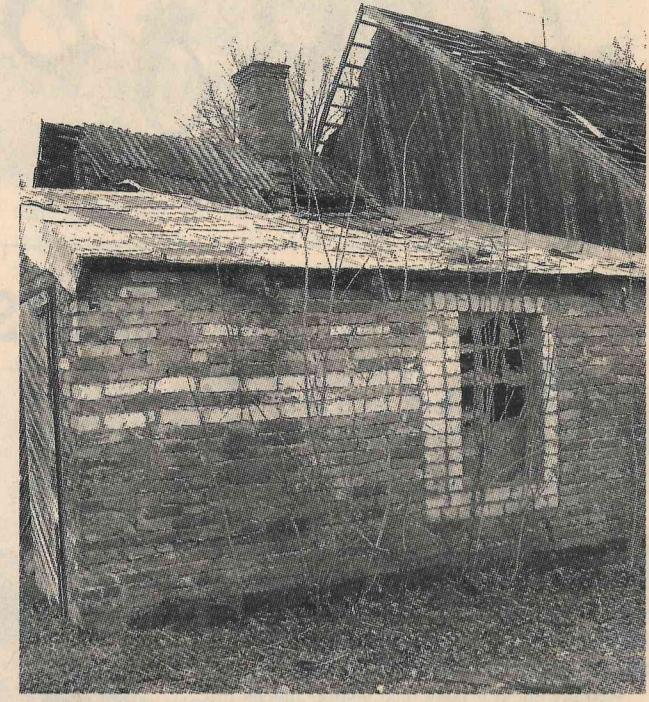

«Spārītes» vadītājas I. Migla un A. Vidovska.

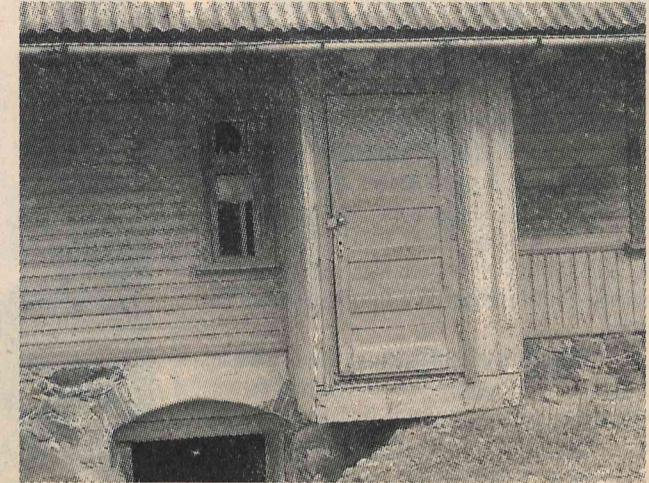
Bīviņai!

Vēl šajā dienās bibliotēkas apmeklētājiem skatāmas divas izstādes. Viena par bibliotēkas pasākumu vēsturi — pasākumu scenāriji, dienasgrāmatas un rakstnieku un viesu autogrāfi. Otrā izstādē iespējams aplūkot gadu gaitā krātās fotogrāfijas par dažādām bērnu bibliotēkas aktivitātēm.

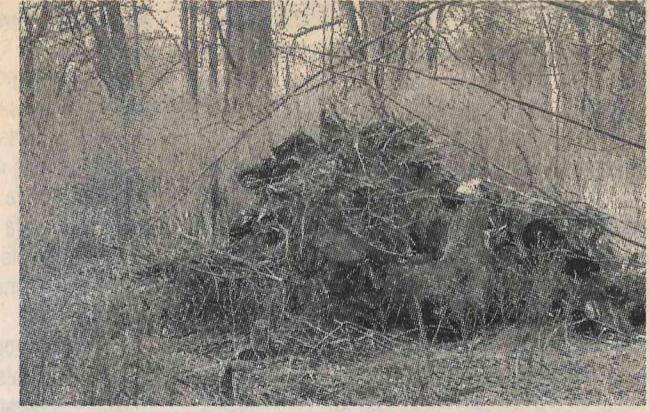
Mazsalacas centrs fotomirklos

Vai šeit dzīvo cilvēki?

Iebraucot pilsētā, var redzēt arī tādas mājas.

Apbūves gabalu, kurš pieder visai pazīstamai personai, šobrīd rotā vien būvgruži un celmi.

Vai nevajadzētu sazāgēt malkā?

Ēka Sporta ielā.

«Esmu bijis jauns un traks, un nevaldāms...»

Mazsalacas pilsētas bibliotēkas lasītāju vidū ir ļoti interesanti un jauki cilvēki. Kad bibliotēkā ie- griežas **Arnolds Vagulis**, tad zinām, ka būs gan smaidi, gan interesantas sarunas. Uzreiz diena kļūst gaišķa! Atmiņā palikušas arī viņa savdabīgās aizvadītās vasaras ceļojuma pārdomas, kas rāsījās bibliotēkā kārtējās tikšanās reizē. Februārī nosvinēta 75. dzimšanas diena, un atmiņu gana pa šiem gadiem sakrājušās.

Jau turpat 50 gadus Arnolds Vagulis kopā ar sievu Elgu dzīvo Mazsalacā. Te dzimis dēls Alvis, te aizvadīti darba gadi, iepazīti cilvēki un laiks pagājis nemanot. Daudziem mazsalaciešiem pazīstams un tomēr — vai zināt, ka par Arnoldu Vaguli rakstīts arī grāmatā «levērojami Latvijas elektroenerģētik?»

Šī grāmata kā lasītāja dāvinājums ir atrodama arī mūsu bibliotēkā, un tajā varam izlašīt viņa darba dzīves aprakstu. Vagulis dzimis 1932. gadā Ogres rajona Meņģeles pagastā strādnieku ģimenē. Vecāki smaga fiziska darba dēļ, pavisam jauji būdami, zaudē veselību, tāpēc Arnoldam agri jādzīsāk darba gaitas pie saimniekiem. 1949. gadā viņš pāriet uz dzīvi Rīgā, kur gan strādā, gan mācās. 1951. gadā tiek iersaukti Padomju armijā, taču nākošajā gadā viņu atzīst par armijai neuzticamu cilvēku un notiesā ar brīvības atņemšanu. 1956. gadā viņu reabilitē, un Arnolds atgriežas Rīgā, kur pēc gada nodibina ģimeni. 1958. gadā ko-

Arnolds Vagulis dalās ceļojuma iespaidos.

pā ar sievu Elgu pārcejas uz dzīvi Mazsalacā un iestājas darbā par elektromontieri Valmieras energorajona Mazsalacas iecirknī.

Darba zona ir plaša, jo darbu izpildes vietas ir pat 35 km tālu un pārvietošanās dažāda: kājām,

zirga pajūgā, ar velosipēdu, gadījuma mašīnām. Galvenie tālaka darbi saistīs ar saimniecību elektrificēšanu un jaunu elektrotīklu izbūvi. Paralēli darbam — mācības vakara vidusskolā. Darba dzīvei vajadzīgas jaunas zināšanas, tālab Ar-

nolds iestājas un 1968. gadā neklātienē sekmīgi beidz Rīgas Politehniskā institūta Elektroenerģētikas fakultāti kā diplomēts elektrotīklu un sistēmu inženieris. Kopš 1967. gada Vagulis vadījis Mazsalacas elektrotīklu rajonu. Kad 1977. gadā izveido Rūjienas elektrisko tīklu rajonu, viņš kļūst par tā vadītāju, jo Mazsalacā paliek tikai montieru punkts.

Liela vērība tiek veltīta darbinieku izglītošanai, rīkotas personāla mācības, zināšanu pārbaudes, instruktāžas. Pats vadītājs mācījies Vissavienības institūtā, kuru beidzis 1972. gadā. Par uzņēmuma vadīšanu laikā no 1967. līdz 1997. gadam saņems daudzus pateicības un apbalvojumus. Ar savu mūža darbu Arnolds Vagulis ielicis labus pamatus ZET Rūjienas elektrotīklu rajona attīstībā un izaugsmē, kā arī guvis pelnītu savu laikabiedru cienu.

Ar vienu vārdu sakot, kā teikt Arnolds, tas bija neliens ieskats no pieminētajā grāmatā publicētā raksta.

«Nu tad, meitenes! Kā tad ar tām evergēlībām? Prātīgi! Prātīgi! Kad es biju jauns...» Kad izskanējis kārtējais stāstījums, bibliotēkas durvis aizvērūs, draisks noskaņa joprojām virmo... Ir patīkami ar tādiem cilvēkiem parunāties. Lai turas veselība un dzīvesprieks arī turpmāk!

MAIJA REINVALDE

«Spārītei» jubileja

«Spārītes» dibinātāja un ilggadējā vadītāja Inita Brengule.

Pirms desmit gadiem tieši viņa nodibināja jauniešu deju kolektīvu «Spārīte». Tagad, sēdot omlīgā Valmieras kafejnīcā, Inita Brengule atceras, ka idejas nosaukumam bijušas dažādas, bet viņas kā viena saistītas ar dažādiem lidojošiem kuķiņiem.

Daudzi tagadējie «Spārītes» dejotāji Initas vadībā sākuši dejot, kad bijuši vien nepilnus trīs gadi veci. Dalībnieku skaits kopš tā laika nav īpaši mainījies. Dejot sākuši tā laika dalībnieku jauņkie brāļi un māsas. Deju kolektīvu Inita 9 gadus skolojusi viena pati, paīlgā nemot koncertmeistari Baiba Bīviņu. Tagad pilnīgi nomainījusi darbības

lauciņu, viņa priecājas par brīvajiem vakariem, studē un apmeklē deju kolektīvu skates, kur piedalās savējie. Inita atceras visus — Elzu, Pauli, Elīzu ar māsiņu Lindu, Mārtiņu un Sabīni...

Viņa priecājas par «Spārītes» panākumiem skatēs — otrdien, 24. aprīlī, deju kolektīvs nu jau Ilonas Miglas un Aijas Vidovskas vadībā skatē Valmieras pagasta kultūras namā ieguva pirmās pakāpes novērtējumu.

Kopā ar savējiem Inita būs arī 12. maijā, kad uz visu paaudžu sadancošanos ielūgs jubilārs — Mazsalacas deju kolektīvs «Spārīte».

Zaļais vilnis sākas Mazsalacā

5. maijā, akcijas «Zaļais vilnis» ietvaros, koku stādīšana notiks arī Skaņākalna dabas parkā. Parka direktors Valdis Kampuss stāsta, ka pārsvārā tiks stādītas priedes tajās vietās, kur vējš 2005. gada vētras laikā nodarīja vislēlāko postu. Priedes mīl saulainas vietas, tāpēc parku mežā stādīšanai iepriekš sagatavoja trīs skolēnu grupas. Vienu no tām strādāja Meža dienu ietvaros kopā ar Mazsalacas mežniecības 8 mežsargiem. Lai priedes un egles tiktū pie saules, Skaņākalna dabas parkā tika izzāgtas lazdas, bet eglēs ir sa-vairojies mizgrauzis, tāpēc šogad stādīs priedes. Vēl ir plānots izvilkst no upes dažus tur iekritušus kokus. Kopā ar Mazsalacas pašvaldības un parka

darbiniekiem kokus parkā stādīs arī Saeimas priekšsēdētājs Indulis Emsis un zemkopības ministrs Mārtiņš Roze, kā arī rezervāta administrācija, Mazsalacas mežniecība un vīrsmežniecība.

Pasākumā piedalīsies arī aktīvā tūrisma centra «Eži» pārstāvji. Viņi nodarbosis ar Salacas tīrīšanu. Atkritumus pēcpusdienā prom aizgādās ZAAO mašīna.

Daļu no pasākuma finansē Zaļo un Zemnieku savienība.

Koku stādīšanas projekts visā Latvijā noritēs, lai simboliski uzsvērtu, ka klimata pārmaiņas, ilgtspējīga attīstība un Eiropas nākotne ir svarīga ikvienam Latvijas iedzīvotājam.

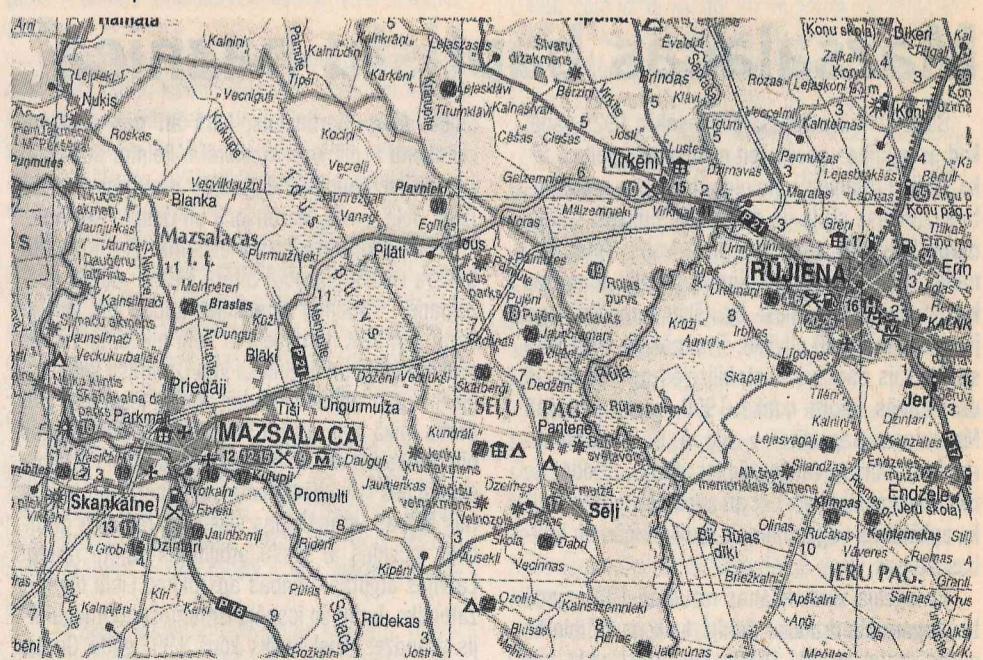
Velobrauciena Rūjiena – Mazsalaca 2007 maršruts

Izbraukšana no Rūjienas vidusskolas
6.maijā plkst. 10.00

Paredzētā programma:

- 10.00 – izbraukšana
- 11.00 – z/s «Plāvnieki» Sēļu pag.
- 13.00 – V.Hirtes Velniņu muzeja apmeklējums
- 14.00 – ekskursija pa Skaņākalna parku
- 15.00 – pudsienas Skaņākalna parkā
- 16.00 – izbraukšana no Skaņākalna parka
- 18.00 – iebrakšana Rūjienā

Maršruta plāns:

Visi mīļi aicināti piedalīties velobraucienā!

Maršruta garums ~ 55 km. Tiem, kuriem tomēr liekas, ka maršruts par garu, var ieteikt likt divrītei savā automašīnā un piebiedroties Mazsalacā. Līdzi nemiet atspirdzinošu dzērienu, mazliet ēdamā, piemērotu apģērbu un jauku omu.

Sīkāka informācija par braucienu pa tel. 29464888.

Velokross Mazsalacas aplis

2. jūnijā jau tradicionāli notiks velokross — Mazsalacas aplis. Reģistrācija no plkst. 10.00 Mazsalacas vidusskolā. Starts plkst. 12.00 Rūjienas ielas sākumā. Distances garums 25 kilometri. Maršruts: Mazsalacas

centrs — Ciedra — Blankas — Daugēnu karjers — Skaņākalna dabas parks — Mazsalacas vidusskola. Pilnīgi visi aicināti piedalīties, līdzi nemot labu garastāvokli un riteņbraucēja aizsargķiveri.

Ar ziņām studijā — Ģirts Auzāns

Pēc pases sanāk, ka esmu jūrmalnieks, saka Ģirts Auzāns.

Dzimis Jūrmalā, Bulduros, agrā bērnībā kopā ar vecākiem pārcēlies uz Mazsalacu. Šeit uzsaktais bērnudārza un skolas gaitas. Mazsalacā pagājusi visa līdzšinējā dzīve.

Kā daudzi mazsalacieši arī Ģirts šobrīd dzīvo Rīgā, viņa balsi varam dzirdēt ik dienas, iestēdot radio «Star FM».

Kas ir tavi vecāki?

Mani vecāki ir skolotāji Mazsalacas vidusskolā. Tā nu sanācis, ka liela daļa manu radu tā vai citādi saistīti ar šo profesiju. Mazsalacas vidusskolā savulaik ilgus gados par pedagoģiem strādāja mamma večāki, tad stafeti pārņēma mani večāki — mamma joprojām tur strādā par latviešu valodas un literatūras skolotāju, arī bibliotekāri, bet tēvam savukārt eksakto zinātņu lauciņš kopjams — matemātika. Radu pulkā daudzēm tā *pädagogu* būšana tuva. Starp citu, arī man savulaik bija tāda doma.

Kā tavu dzīvi ir ietekmējusi uzaugša na mazpilsētā?

Grūti spriest, vai būtu citādiks, ja kopš dzīmšanas dzīvotu, piemēram, Rīgā. Nezinu. Man paveicās — bija *feini* skolotāji, klasesbiedri, vēlāk arī darba kolēgi. Domāju, ka vairāk tomēr ietekmē vide un cilvēki, ne pilsētas lielums. Lai gan — ir jau tomēr zināma ietekme. Dzīve mazpilsētā sašaurina skata leņķi un ir mazāk iespēju pašam izpausties. Raksturu mazpilsētā neietekmē. Daudz ko dod piedāvānās kori vai amatierteātri. Bet tomēr mazpilsētā nav tik daudz izklaides un kultūras pasākumu, cik gribētos. Skolēnam Mazsalacā tiek mazāk nekā viena vienaudzīm Rīgā, Liepājā, arī Valmierā. Mazsalacā nav ne hokeja halles, ne peldbaseina, nav arī daudz kā cita. Nav Rīgas vai Valmieras tīmeņa kultūras pasākumu. Neatmaksājas un nemaz tik daudzus tas neinteresē — pārāk nomācošas ir ikdienas rūpes.

Bet ir arī daudz pozitīvā, ko dod mazpilsēta. Šai skriešanas, grābšanas laikā no provinces nākušie lielākoties tomēr ir sīsnīgāki, izpālīgāki, ne tik lieli cīni un aprēķinātāji, atšķirībā no lielpilsētā augšajiem.

Un daba, svaisgaiss, desmit solji līdz upēi — skaisti. Negribētos, lai mani bērni

G. Auzāns: - Trāpijos īstajā vietā, īstajā laikā.

aitu un govi būtu redzējuši tikai Zooloģiskā dārzā. Un, jā — droši vien nebūšu oriģināls, ja teikšu — Mazsalacas Skaņkalns un parks ir jāredz!

Visa dzīve viens radio?

Radio nokļuvu pilnīgi nejauši. Mācījos vidusskolā, kad mani uzrunāja tagadējais uzņēmējs, arī Mazsalacas domes deputāts un «Radio Mazsalaca» direktors Andris Lauzis. Viņa hobis jau sen bija visdaudz mūzikas štelle. Tai tālājā, šķiet, '94. gadā, Andris bija izdomājis «*palaist gaisā*» radio.

Arī tuvākie — radio «*Ilmanta*» Valmierā, radio «*Tīrs*» Cēsis dzima aptuveni tajā pašā laikā. Andris paaicināja pāris savu draugu un arī mani — vēl *zalu gurķi* no skolas sola — un radio «*Mazsalaca*» *aizgāja* ēterā! Tolaik vēl ultraīsvilpos, nevis FM. Tas bija skaists laiks! Neviens no mums taču neko tādu nebija darījis. Ko teikt, kā teikt? Kādu mūziku spēlēt, kāpēc? Pamazām visu pāsmācības celā apguvām. Bet balss sākumā trīceja gan! Palēnām radās arī raidījumi, intervijas, ziņas, topi — viss *kā pie cilvēkiem*.

Tas arī deva labu pieredzi — vajadzēja būt gan dīdžejam, gan ziņu lasītājam, gan intervētājam, gan raidījumu veidotājam. Neviens neko prātīgu nepelnīja, viss balstījās uz tīro entuziasmu un to, cik Andris no savas kabatas varēja atlauties ieguldīt. Bet bija labi — piedāvāties radio tapšanā un attīstīties kopā ar to — tas bija *kaifs*.

Tad beidzu vidusskolu, un uz brīdi radiolietas nācās pamest. Iestājās LU latviešu filologos, un sākās studiju un *koju* dzīve. Tie arī bija interesanti laiki! Sākumā mācījos klātienē, bet tad sāku strādāt un pārgāju neklātienē, vēl pēc laika studijas pama-

zām atvirījās otrajā plānā, un tā arī studēšana izbeidzās. Ceru, ka tikai uz laiku.

Bet no radio tālu nekad neesmu aizgājis. Bija tikai īsi starpposmi, piemēram, vienu gadu piepelniņos ceļniecībā. Pēc radio «*Mazsalaca*», kas, starp citu, joprojām skan, nāca radio «*Ilmanta*» Valmierā. Arī skaists laiks, kas deva labu pieredzi, labus kolēgus, draugus. Žel, ka «*Ilmanta*» vairs neraida. Un tad jau sekoja nākamais posms — radio «*Star FM*». Arī tur nokļuvu diezgan nejauši. Kādu dienu pirms aptuveni divarpus gadiem izdomāju aizbraukt uz Rīgu un apstāgtāt dažus radio, interesejoties, vai nav vajadzīgs darbinieks. Arī *Stārā* ierados bez iepriekšējas pieteikšanās. Izrādījās, ka tieši tai brīdi vieniem bija atbrīvojusies ziņu redaktora vieta. Tā nu sākās manas gaitas «*Star FM*». Laikam jāsaka — patrāpijos īstajā vietā, īstajā laikā. Aptuveni 13 gadus esmu darbojies radio un ceru, ka būs lemts vēl tikpat. Turklat — tas nav tikai darbs, bet arī hobis. Bieži negādās, ka vari darīt to, kas patīk, un par to vēl saņemt algu.

Turklāt tagad manā pārziņā tikai ziņas, nekāda mūzika vai kas cits. Un ziņas ir jo ma, kas zināmā mērā aizvieto *pusrātā* attāsto filoloģiju.

Rāvēdams, redīgēdams ziņas, gūstu sava veida baudījumu. Man patīk rušināties latviešu valodā. Un tracina cilvēki, kas valodu kroplo. Bet tas jau atkal cits stāsts.

Kā pavadi brīvo laiku?

Vēl nesen brīvā laika bija daudz vairāk. Lielu daļu no tā pavadīju darbā vai arī stāgāju ierastos vecpuišu maršrutus — draugi, meitenes, krogī...

Tagad brīvā laika kļuvis tieši divreiz mazāk, jo nākas to dalīt uz diviem. Pirms mēneša apprecējōs, un tagad viss laiks, kas ir — tas mūsu.

Tagad rātni tecījus no darba uz mājām pie sievām! Tiesa, nesanāk vēl īsti šo laiku izbaudīt, jo sievīmai jānoliek bakalauri, vēl mazliet *jāpastroso*. Starp citu — arī viņa, tāpat kā es, izvēlējās filologus. Tagad tālu apsteigusi mani.

Nekas, nākamēnes būs universitāte pabeigta, tad varēsim beidzot izbaudīt medusmēnesi. Mazliet pacejosim, atpūtīmies.

Un tad jau atkal — pie darba!

ATBILD MAZSALACAS DOMES PRIEKŠSĒDĒTĀJS

Par Mazsalacas «vārtu» sakopšanu

Vai ir kāds Mazsalacas domē domājis par Mazsalacas «vārtu» sakopšanu un savešanu kārtībā? Ar to es domāju Sniedzēnu kalna nogāzi, kas brēc pēc krūmu iztīšanas, lai iebraucējiem pavērtos fantastiskais skats uz Salacas līkumiem un Mazsalacu, jau atrodoties upes viņā pusē. Ja patīrtu stāvo nogāzi vismaz no sīkajiem krūmiem, mazvērtīgajiem kokiem un sausajiem zariem, atstājot vien dažus vērtīgos un lielos kokus, ieguvums būtu tūristiem neaizmirstams skats, bet pilsētai sakopts «mājas slieksnis».

Tāpat bezgalī neglīta ir arī salīpa pie Salacas tilta, kas ar katru gadu plešas plašumā un uz tās ir liels krūmu, pērnās zāles un saušu, kritušu koku mudžeklis. Ja nevar likvidēt salu, kas dabiski veidojusies no sanesumiem, var vismaz to vērst kaut cik sakoptāku, kaut vai aizvācot tos nokaltušos kokus.

Pašlaik vēl ir pavasaris, tāpēc ideāls laiks šo darbu veikšanai. Par pilsētu pirmo iespādu gūst tieši šajā vietā. Padomāsim, kā mūsu Mazsalaca izskatās no malas!

Ar cieņu, mazsalaciety.

Atbild Mazsalacas pilsētas domes priekšsēdētājs Ojārs Beķeris:

— Pilnīgi piekritu vēstulē paustajam viedoklim, bet minētā vieta atrodas citas pašvaldības teritorijā un nav mūsu kompetencē — zāģēt tur krūmus vai ne. Ja grib mainīt šo ainavu, ir jāizstrādā ainavas projekts un jāsaskaņo tas ar biosfēras rezervātu. Iespējams, ka tas ir iemesls, kāpēc to nedara ne Mazsalacas pilsēta, ne Skaņkalnes pagasts. Ja Skaņkalnes pagasts to darītu talkas veidā, nozāģējot krūmus, kas aizsedz šo skatu, ne vides pārvalde, ne biosfēras rezervāts to nepārmestu, bet, ja formulējam to juridiski, lūdzam atļaujas, tad pirmais, kas jādara, būtu šis ainavas projekts, un tas nebūt nav vienkārši.

Salas attīrīšanas projekts tiks realizēts vasaras otrajā pusē, kad no biosfēras rezervāta budžeta ir paredzēts saņemt 800 eiro viena upes hektāra attīrīšanai.

Tomēr paši biosfēras rezervāta ekologi uzskata, ka šie sanesumi ir dabīgi un attīrīšana nav nepieciešama. Pastāv tāds viedoklis, ka šie koki dabiski sapūst un būtu kā upes bioloģiskais bagātinātājs, līdzīgi kā koku trūdi augsnē mežā. Tomēr šos noteikumus pārkāpjām jau vairākus gadus, jo uzskatām, ka upē sakritušie koki ir jāizvelk no turienes. Šodien makšķernieku talkā arī cīnīsimies ar trim eglēm, kas iegāzušās Salacā. Mēs to darām tūristu labā, lai viņi varētu brīvi pārvietoties pa upi, nebojājot laivas. Krasti ir jākopj tādēļ, ka tā ir kā Mazsalacas vizītkarte, tūristam iebraucot pilsētas teritorijā. Pilsētas daļa tomēr nav mežs, un mēs pa vienam vien šos kokus zāgēsim, tīrīsim upi un no tiem taisīsim malku.

Mazsalacas baptistu baznīca

Baptistu darbs Mazsalacā iesākās 1929.gadā, kad ar jaunības sparu šeit evaņģēlistu gaitas sāka Kārlis Ērmanis un Arnolds Ūsis. Tika organizēta svētdienas skola un dziedātāju pulciņš. Garīgo darbu finansiāli atbalstīja Dr. Osvalds Smits Kanādā. Pēc pirmā uzaicinājuma dziedāt draudzes korī atsaucās 2 jaunieši. Uz nākamo mēģinājumu jau ieradās ap 50 cilvēku. Turpmākajā laikā kora skaitliskais sastāvs nostabilizējās ap 20. Pirmā uzstāšanās korim notika 1930. gada pavasarī Mazsalacas pagastnāma zālē. A. Ūša vadībā koris veica plašu evaņģēlizācijas darbu, dziedot ne tikai dievkalpojumos, bet arī sapulcēs, kuras notika apkārtējos pagastnamos, lāuku mājās un labības šķūnos.

Evaņģēlija sludināšanas rezultātā 1931. gadā tika organizēta draudze. Zīmīgi, ka koris ir dibināts pirms draudzes, t.i. 1930.gadā. 1931.gadā sāk darbību arī māsu pulciņš. 1933.gads uzskatāms par jauniešu pulciņa dzīmšanas dienu. 1940.gadā pašu rokām tika uzcelts Mazsalacas baptistu draudzes dievnams. Vienīgi ārsienas vēl līdz pat šai dienai ir palikušas neapmestas un ir kā to laiku kristiešu liecība ikvienam. Gan brīvības, gan padomju okupācijas gados draudzes darba kodols bija koris, ko sekਮgi vadījuši dirigenti Jānis Pēterssons, Vilis Bukstiņš, Ēriks Martinsons, Leonards Skrunda, Ineta Martinsone, Laine Nigule. Kora vadībā aktīvi darbojušies arī Vilis Dzelmiņš, Dzidra Baumane, Juris Sulcs un viņa māsa leva

Šulce, Aivis Martinsons, kurš arī pašreiz katru svētdienu ir pie kora klavierēm. Pelniņu autoritāti draudzē ir baudījuši ilggadējie draudzes vecājie Jānis Bole, Emīls Martinsons un Oskars Krēslīņš.

1961.gadā draudzes dievnamā tika novietota Oskara Cīniša gleznātā altāra glezna «Jēzus Ķēzmanē». Padomju okupācijas gados gan vietējā vara, gan VDK darbinieki ar lielu niknumu vērsās pret mācītāja un dzejnieka Viļa Dzelmiņa kalpošanu — gan atņemot viņam darba iespējas, gan darba laikā viņu visādi šantažējot. Čekas plānos bija pārveidot dievnamu par sporta zāli. Padomju okupācijas laikā pārdzīvotais un apstākļu izveidošais ticības un uzticības sīkstums rosīnāja draudzes locekļus ar īpašu atbildības sajūtu izlietot Latvijas atgūtās brīvības apstākļus. Lielu organizatorisko darbu šo iespēju izmantošanā ir ieguldījis draudzes priekšnieks kopš 1993.gada Guntis Martinsons. Kopš neatkarības atgušanas līoti aktīvs arī draudzes svētdienskolas darbs ar ikgadēju tradicionālo nometni «Kračos» pie Gaujas. Draudzē kopš 90. gadu sākuma ir izveidojusies arī ciešā sadraudzība ar Hillerstorpas misiones draudzi Zviedrijā. Pateicoties šai sadraudzībai, ir bijis iespējams uzcelt jaunu ēku — piebūvi dievnamam, kurā ir dzīvoklis mācītājam un telpas draudzes nozarēm, kā arī neliela viesnīca.

Sobrīd dievnamā notiek remontdarbi. Tieks jaunota draudzes lūgšanu zāle — galvenā baznīcas ēkas telpa.

Iesūtīja VALTERS MITĀNS

Mazsalacas baptistu draudzes nams.